

Sbírka soudních rozhodnutí

USNESENÍ SOUDNÍHO DVORA (sedmého senátu)

28. listopadu 2018*

„Řízení o předběžné otázce – Článek 99 jednacího řádu Soudního dvora – Ochrana spotřebitelů – Směrnice 93/13/EHS – Zneužívající ujednání ve spotřebitelských smlouvách – Směrnice 2008/48/ES – Řízení o vydání platebního rozkazu na základě výpisu z bankovních záznamů – Nemožnost soudu posoudit případnou zneužívající povahu smluvních ujednání, pokud spotřebitel nepodal odpor“

Ve věci C-632/17,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich (Okresní soud v Siemianowicach Śląskich, Polsko) ze dne 4. října 2017, došlým Soudnímu dvoru dne 9. listopadu 2017, v řízení

Powszechna Kasa Oszczędności (PKO) Bank Polski S. A.

v.

Jacek Michalski,

SOUDNÍ DVŮR (sedmý senát),

ve složení A. Prechal, předsedkyně třetího senátu vykonávající funkci předsedkyně sedmého senátu, C. Toader (zpravodajka) a A. Rosas, soudci,

generální advokátka: J. Kokott,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Powszechna Kasa Oszczędności (PKO) Bank Polski S. A. W. Sadowskim, advokat, a E. Buczkowskou, radca prawny,
- za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi K. Herbout-Borcza a N. Ruizem Garcíou, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generální advokátky, rozhodnout usnesením s odůvodněním podle článku 99 jednacího řádu Soudního dvora,

vydává toto

* Jednací jazyk: polština.

Usnesení

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách (Úř. věst. 1993, L 95, s. 29; Zvl. vyd. 15/02, s. 288; oprava Úř. věst. 2016, L 303, s. 26), jakož i článku 10 a čl. 22 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. dubna 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS (Úř. věst. 2008, L 133, s. 66 a opravy Úř. věst. 2009, L 207, s. 14; Úř. věst. 2010, L 199, s. 40; Úř. věst. 2011, L 234, s. 46 a Úř. věst. 2015, L 36, s. 15).
- 2 Tato žádost byla podána v rámci sporu mezi společností Powszechna Kasa Oszczędności (PKO) Bank Polski S. A. (dále jen „PKO“), bankou se sídlem ve Varšavě (Polsko), a Jackem Michalskim ve věci platebního rozkazu, který byl vydán na základě výpisu z bankovních záznamů PAK, neboť J. Michalski neuhradil částky, které si vypůjčil prostřednictvím kreditní karty vydané PKO.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 93/13

- 3 Dvacátý čtvrtý bod odůvodnění směrnice 93/13 uvádí, „že soudy nebo správní orgány členských států musí mít k dispozici odpovídající a účinné prostředky, aby zabránily dalšímu používání zneužívajících ujednání ve smlouvách se spotřebiteli“.
- 4 Článek 6 odst. 1 směrnice 93/13 uvádí:
„Členské státy stanoví, že zneužívající ujednání použitá ve smlouvě uzavřené prodávajícím nebo poskytovatelem se spotřebitelem nejsou podle jejich vnitrostátních právních předpisů pro spotřebitele závazná a že smlouva zůstává pro strany závaznou za stejných podmínek, může-li nadále existovat bez dotyčných zneužívajících ujednání.“
- 5 Článek 7 odst. 1 této směrnice zní:
„Členské státy zajistí, aby v zájmu spotřebitelů a soutěžitelů byly k dispozici odpovídající a účinné prostředky zabraňující dalšímu používání zneužívajících ujednání ve smlouvách, které uzavírají prodávající nebo poskytovatelé se spotřebiteli.“

Směrnice 2008/48

- 6 Bod 31 odůvodnění směrnice 2008/48 uvádí:
„Aby se spotřebitel mohl seznámit se svými právy a povinnostmi podle úvěrové smlouvy, měla by tato smlouva jasně a výstižně uvádět veškeré nezbytné informace.“
- 7 Článek 10 této směrnice uvádí mimo jiné informace, které musí být jasně a výstižně uvedeny v každé úvěrové smlouvě.

8 Článek 22 odst. 1 uvedené směrnice stanoví:

„Pokud tato směrnice obsahuje harmonizovaná ustanovení, nesmějí členské státy ve svém vnitrostátním právu zachovávat ani zavádět ustanovení odchylná od ustanovení této směrnice.“

Polské právo

9 Kodeks postępowania cywilnego (občanský soudní řád), ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „KPC“), upravuje řízení o vydání platebního rozkazu.

10 V článku 484 § 2 a 3 KPC se stanoví:

„§ 2 Soud v řízení o vydání platebního rozkazu rozhoduje na základě písemného návrhu navrhovatele uvedeného v návrhu na zahájení řízení.

§ 3 Věc se projedná na neveřejném zasedání.“

11 V článku 485 § 1 a 3 KPC se stanoví:

„§ 1 Soud vydá platební rozkaz, pokud navrhovatel uplatnil peněžitou pohledávku [...] a skutkové okolnosti uvedené pro účely odůvodnění nárokované pohledávky [...] jsou prokázány [dokumenty] příloženými k návrhu [...]

[...]

§ 3 Soud může vydat platební rozkaz, pokud banka uplatní pohledávku na základě výpisu z bankovních záznamů, který podepsaly osoby oprávněné činit prohlášení o majetkových právech a povinnostech banky a který je opatřen razítkem banky, jakož i dokladu o doručení písemné výzvy k zaplacení dlužníkovi.“

12 V článku 486 § 1 KPC se stanoví:

„Není-li dostatečný důvod k vydání platebního rozkazu, nařídí předsedající veřejné jednání, nemůže-li být věc projednána na neveřejném zasedání.“

13 Článek 491 § 1 KPC stanoví:

„Soud v platebním rozkazu odpůrci uloží, aby do dvou týdnů od doručení platebního rozkazu zaplatil v plném rozsahu uplatněnou pohledávku a náklady řízení nebo aby v této lhůtě podal odpor.“

14 Článek 492 § 1 KPC stanoví:

„Platební rozkaz se vydáním stává zajišťovacím titulem, který je vykonatelný bez vyznačení doložky o vykonatelnosti. [...]“

15 V článku 493 § 1 KPC se stanoví:

„Odpor se podává u soudu, který vydal platební rozkaz. Odpůrce musí v odporu uvést, zda platební rozkaz napadá v celém rozsahu nebo částečně, a uvést důvody a námitky, které je povinen pod hrozbou nepřípustnosti uplatnit před účastí na jednání ve věci samé, a dále musí uvést skutkové okolnosti a důkazy. Soud nepřihlíží k tvrzením a důvodům, které byly vzneseny opožděně, ledaže by

odpůrce přesvědčivě prokázal, že je v odporu neuvedl bez svého zavinění nebo že zohlednění opožděně vznesených tvrzení či důkazů nebude mít za následek jakékoli průtahy v posouzení věci, anebo že nastaly jiné výjimečné okolnosti [...]"

16 V článku 494 § 1 KPC se stanoví:

„Soud odmítne odpor podaný po uplynutí lhůty pro jeho podání, odpor, u něhož nebyly zaplacen soudní poplatky, nebo odpor, který je nepřípustný z jiných důvodů, anebo odpor, u něhož odpůrce neodstranil jeho vady ve stanovené lhůtě.“

17 V článku 19 odst. 4 Ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (zákon o soudních poplatcích v občanskoprávních věcech) ze dne 28. července 2005 (Dz. U. z roku 2005, č. 167, položka 1398, dále jen „zákon o soudních poplatcích“) se stanoví:

„Odpůrce je v případě, že podá proti platebnímu rozkazu vydanému v rámci řízení o vydání platebního rozkazu odpor, povinen zaplatit tři čtvrtiny soudních poplatků.“

Spor v původním řízení a předběžná otázka

18 Dne 21. prosince 2015 PKO uzavřela s J. Michalskim smlouvu o vydání a používání kreditní karty.

19 Dne 29. března 2017 zaslala PKO J. Michalskemu výzvu k úhradě částek, o nichž měla za to, že jí je dlužil. Vzhledem k tomu, že J. Michalski uvedené částky neuhradil, podala PKO dne 26. května 2017 podle čl. 485 § 3 KPC návrh na vydání platebního rozkazu k Sądu Rejonowemu w Siemianowicach Śląskich (Okresní soud v Siemianowicach Śląskich, Polsko), znějící na částku 6 788,21 polských zlotých (PLN) (přibližně 1 580 eur), včetně smluvních úroků. K tomuto návrhu vydání platebního rozkazu byl přiložen výpis z bankovních záznamů PKO, který podepsala osoba oprávněná zastupovat banku a který je opatřen razítkem banky, a byl k němu přiložen doklad o doručení písemné výzvy k zaplacení J. Michalskemu.

20 Předkládající soud uvádí, že polské banky při vymáhání pohledávek často využívají tento typ řízení o vydání platebního rozkazu na základě výpisu z bankovních záznamů. Tento postup spočívá v tom, že k návrhu na vydání platebního rozkazu se podle čl. 485 § 3 KPC přikládá výpis z bankovních záznamů, aniž by byly předloženy jiné dokumenty potvrzující existenci smlouvy o spotřebitelském úvěru a její podmínky.

21 Předkládající soud rovněž připomíná, že podle polského práva sestává řízení o vydání platebního rozkazu ze dvou fází. V rámci první fáze soud v případě předložení bankovní pohledávky pro účely vydání platebního rozkazu zkoumá bez návrhu pouze otázku formálních náležitostí předloženého výpisu z bankovních záznamů, neboť se považuje za nezbytný základ nároku pro vydání takového platebního rozkazu. Kritéria, jež mohou odůvodňovat odmítnutí vydat tento platební rozkaz, vyplývají výlučně ze znění čl. 485 § 3 KPC. Věřitel tudíž nemá povinnost prokazovat konkrétní tituly odůvodňující uplatňovanou pohledávku, mimo jiné předložením smlouvy o spotřebitelském úvěru.

22 Druhá fáze řízení je fakultativní. Je zahájena podáním odporu proti platebnímu rozkazu, který vznesl dlužník banky, který následně může vznášet případné výtky týkající se smlouvy uzavřené mezi ním a bankou. Podle čl. 493 § 1 KPC, ve spojení s čl. 491 § 1 KPC, je spotřebitel podávající odpor proti uvedenému platebnímu rozkazu povinen dodržet lhůtu dvou týdnů pro podání odporu a jeho podání musí splňovat stanovené formální náležitosti. Dále je uvedený spotřebitel na základě čl. 19 odst. 4 zákona o soudních poplatcích povinen uhradit tři čtvrtiny soudních poplatků.

- 23 Předkládající soud dále uvádí, že platební rozkaz, stane-li se pravomocným, má účinky věci rozsouzené, a že se podle čl. 492 § 1 KPC stává od okamžiku svého vydání zajišťovacím titulem, který je vykonatelný bez vyznačení doložky o vykonatelnosti.
- 24 Podle předkládajícího soudu se jím projednávaná věc liší od věcí, v nichž byly vydány rozsudky ze dne 14. června 2012, Banco Español de Crédito (C-618/10, EU:C:2012:349) a ze dne 18. února 2016, Finanmadrid EFC (C-49/14, EU:C:2016:98), v nichž měly vnitrostátní soudy k dispozici smluvní dokumenty zakládající práva a povinnosti smluvních stran, a měly tedy možnost nepoužít zneužívající ujednání uvedená v těchto dokumentech.
- 25 Předkládající soud, který odkazuje na rozsudek ze dne 21. dubna 2016, Radlinger a Radlingerová (C-377/14, EU:C:2016:283, bod 50), má pochybnosti o tom, zda v důsledku řízení o vydání platebního rozkazu zahájeného na základě výpisu z bankovních záznamů není spotřebiteli nepřiměřeně ztížen, či dokonce znemožněn výkon práv, která mu přiznává režim ochrany spotřebitelů mimo jiné na základě směrnic 93/13 a 2008/48, a to jednak tím, že soudu nejsou sděleny informace týkající se právního závazku mezi spotřebitelem a bankou a jednak přenesením celého důkazního břemene na spotřebitele.
- 26 Za těchto okolností se Sąd Rejonowy w Siemianowicach Śląskich (Okresní soud v Siemianowicach Śląskich) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžnou otázku:

„Musí být ustanovení směrnice [93/13], zejména její čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1, jakož i směrnice [2008/48], zejména její článek 10 a čl. 22 odst. 1, vykládána v tom smyslu, že brání uplatnění nároku banky (úvěrový věřitel) vůči spotřebiteli (úvěrový dlužník) na základě výpisu z bankovních záznamů, který podepsaly osoby oprávněné činit prohlášení o majetkových právech a povinnostech banky a který je opatřen razítkem banky, jakož i dokladu o doručení písemné výzvy k zaplacení dlužníkovi, v rámci řízení o vydání platebního rozkazu podle článku 485 § 3 a násl. KPC [...]?“

K předběžné otázce

- 27 Pokud lze odpověď na položenou předběžnou otázku jasně vyvodit z judikatury nebo pokud o odpovědi na položenou předběžnou otázku nelze rozumně pochybovat, může Soudní dvůr podle článku 99 svého jednacího řádu kdykoli na návrh soudce zpravodaje a po vyslechnutí generálního advokáta rozhodnout usnesením s odůvodněním.
- 28 V tomto ohledu je třeba konstatovat, že Soudní dvůr byl v rozsudku ze dne 13. září 2018, Profi Credit Polska (C-176/17, EU:C:2018:711), vyzván, aby zodpověděl obdobné otázky položené týž předkládajícím soudem. Výklad unijního práva podaný v uvedeném rozsudku je rovněž relevantní pro účely zodpovězení výše uvedené otázky.
- 29 I když se věc v původním řízení liší od věci, která vedla k vydání rozsudku ze dne 13. září 2018, Profi Credit Polska (C-176/17, EU:C:2018:711), v tom, že platební rozkaz dotčený ve věci v původním řízení byl vydán podle čl. 485 § 3 KPC na základě výpisu z bankovních záznamů, a nikoli podle čl. 485 § 2 KPC na základě vlastní směnky, obě věci se týkají týchž procesních podmínek řízení o vydání platebního rozkazu.
- 30 Za těchto okolností je třeba na projednávanou věc použít článek 99 jednacího řádu.
- 31 Vzhledem k tomu, že směrnice 2008/48 neprovedla harmonizaci v oblasti výpisů bankovních záznamů jakožto titulů umožňujících vymáhání pohledávky vyplývající ze smlouvy o spotřebitelském úvěru, nelze její čl. 22 odst. 1 použít za takových okolností, jako jsou okolnosti ve věci v původním řízení (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, bod 36).

- 32 Na položenou otázku bude tudíž odpovězeno pouze v rozsahu, v němž se týká čl. 6 odst. 1 a čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13 a článku 10 směrnice 2008/48.
- 33 Podstatou otázky předkládajícího soudu je, zda musí být ustanovení článku 6 a čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13 a článku 10 směrnice 2008/48 vykládána v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, která umožňuje vydat platební rozkaz na základě výpisu z bankovních záznamů jakožto titulu potvrzujícího existenci vzniklé pohledávky ze smlouvy o spotřebitelském úvěru, pokud soud, který rozhoduje o návrhu na vydání platebního rozkazu, nemá pravomoc provést přezkum případné zneužívající povahy ustanovení této smlouvy a nemůže se ujistit o tom, že v posledně uvedené smlouvě byly uvedeny informace stanovené v uvedeném článku 10.
- 34 Předně je třeba připomenout, že podle čl. 6 odst. 1 směrnice 93/13 se vyžaduje, aby členské státy stanovily, že zneužívající ujednání použitá ve smlouvě uzavřené prodávajícím nebo poskytovatelem se spotřebitelem nejsou podle jejich vnitrostátních právních předpisů pro spotřebitele závazná.
- 35 Vzhledem k povaze a významu veřejného zájmu spočívajícího v ochraně spotřebitelů, kteří se ve vztahu k prodávajícímu či poskytovateli nacházejí v nerovném postavení, ukládá směrnice 93/13 členským státům povinnost – jak vyplývá z jejího čl. 7 odst. 1 ve spojení s jejím dvacátým čtvrtým bodem odůvodnění – zajistit odpovídající a účinné prostředky „zabraňující dalšímu používání zneužívajících ujednání ve smlouvách, které uzavírají prodávající nebo poskytovatelé se spotřebiteli“ (rozsudek ze dne 13. září 2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, bod 40 a citovaná judikatura).
- 36 V tomto kontextu je třeba připomenout, že podle ustálené judikatury platí, že má-li vnitrostátní soud povinnost posoudit zneužívající povahu smluvního ujednání spadajícího do působnosti směrnice 93/13 i bez návrhu a odstranit tak nerovnováhu, která existuje mezi spotřebitelem a prodávajícím nebo poskytovatelem, je tomu tak za podmínky, že za tímto účelem má k dispozici nezbytné informace o právním a skutkovém stavu (rozsudek ze dne 13. září 2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, bod 42 a citovaná judikatura).
- 37 V projednávané věci předkládající soud upřesňuje, že jeho přezkum se v první fázi řízení o vydání platebního rozkazu omezuje pouze na ověření formálních náležitostí výpisů z bankovních záznamů. Tento soud tudíž uvádí, že nemá k dispozici všechny informace o skutkových a právních okolnostech vyplývajících z dotčené úvěrové smlouvy.
- 38 Z toho vyplývá, že za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, není vnitrostátní soud schopen provést přezkum případné zneužívající povahy smluvního ujednání, neboť k tomu nemá k dispozici všechny informace o skutkových a právních okolnostech (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, bod 47).
- 39 Navíc, i když – jak uvedla na jednání Soudního dvora polská vláda ve svém vyjádření – z čl. 486 § 1 KPC vyplývá, že předseda senátu rozhodujícího v dané věci může stanovit datum veřejného jednání, nemůže-li být o věci rozhodnuto na neveřejném zasedání, což by umožnilo posoudit dotčenou smlouvu o spotřebitelském úvěru, tato pravomoc předsedy tohoto senátu je podmíněna neexistencí dostatečných důkazů pro odůvodnění usnesení o vydání platebního rozkazu. Přitom podle informací předkládajícího soudu taková podmínka není ve věci v původním řízení splněna (v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, body 48 až 50).
- 40 V každém případě, i když Soudní dvůr má podle článku 267 SFEU pravomoc určit na základě článku 7 směrnice 93/13 kritéria, která vymezují rámec umožňující i bez návrhu posoudit dodržení povinností vyplývajících z této směrnice, je na předkládajícím soudu, aby ověřil, zda mu takové ustanovení, jako je čl. 486 § 1 KPC, může v případě potřeby takovýto rámec poskytnout (rozsudek ze dne 13. září 2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, bod 52).

- 41 Předkládající soud rovněž uvádí, že k přezkumu právního vztahu vyplývajícího ze smlouvy o spotřebitelském úvěru dochází jen tehdy, když spotřebitel podá proti platebnímu rozkazu odpor.
- 42 V tomto ohledu je třeba vycházet z toho, že i když se řízení před předkládajícím soudem týká pouze první fáze řízení o vydání platebního rozkazu, toto řízení přesto musí být posuzováno jako celek, tj. jako řízení zahrnující jak první fázi, která předchází podání odporu, tak druhou fázi, která následuje po jeho podání (rozsudek ze dne 13. září 2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, bod 54).
- 43 Přitom vzhledem k tomu, že unijní právo neharmonizuje řízení použitelná při přezkumu údajně zneužívající povahy smluvního ujednání, spadají tato řízení do působnosti vnitrostátních právních rádu členských států, avšak za podmínky, že jsou dodrženy zásada rovnocennosti a právo na účinné prostředky nápravy zakotvené v článku 47 Listiny základních práv Evropské unie (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, bod 57).
- 44 Stran zásady rovnocennosti je třeba konstatovat, že Soudní dvůr nemá k dispozici žádné poznatky, které by mohly vzbuzovat pochybnosti o souladu právní úpravy dotčené v původním řízení s touto zásadou (rozsudek ze dne 13. září 2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, bod 58).
- 45 Pokud jde o právo na účinné prostředky nápravy, je třeba uvést, že povinnost vyplývající z čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13 stanovit procesní podmínky, které umožňují zajistit dodržování práv, jež vyplývají jednotlivcům ze směrnice 93/13 a chrání je před používáním zneužívajících ujednání, zahrnuje požadavek na účinné prostředky nápravy, zakotvený rovněž v článku 47 Listiny základních práv. Právo na účinné prostředky nápravy se musí uplatnit jak při určení soudů příslušných k rozhodování o žalobách založených na unijním právu, tak při stanovení procesních podmínek souvisejících s takovými žalobami. Předkládající soud musí k tomu, aby určil, zda takové řízení, jako je řízení dotčené ve věci v původním řízení, porušuje právo na účinné prostředky nápravy, určit, zda podmínky řízení o odporu stanovené vnitrostátním právem nevyvolávají nezanedbatelné riziko, že dotčení spotřebitelé požadovaný odpor nepodají (rozsudek ze dne 13. září 2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, body 59 a 61).
- 46 V projednávané věci z článku 491 § 1 KPC vyplývá, že lhůta pro podání odporu je dva týdny. Kromě toho podle čl. 493 § 1 KPC musí odpůrce ve svém odporu uvést, zda platební rozkaz napadá v celém rozsahu nebo z části, a pod hrozbou nepřipustnosti odporu musí uvést dovolávané důvody a námitky, jakož i skutkové okolnosti a důkazy. Takové procesní požadavky, které musejí být splněny v takto krátké lhůtě, vyvolávají nezanedbatelné riziko, že spotřebitel odpor nepodá, nebo že bude tento odpor nepřipustný (rozsudek ze dne 13. září 2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, body 65 a 66).
- 47 Z článku 19 odst. 4 zákona o soudních poplatcích navíc vyplývá, že odpůrce musí v případě podání odporu proti platebnímu rozkazu zaplatit tři čtvrtiny soudních poplatků, takže prodávající nebo poskytovatel musí zaplatit jen čtvrtinu těchto poplatků. Takové poplatky mohou samy o sobě odrazovat spotřebitele od podání odporu. Spotřebitel je penalizován o to víc, je-li v každém případě povinen zaplatit poplatky trojnásobně vyšší, než jsou poplatky, jež musí zaplatit protistrana (rozsudek ze dne 13. září 2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, body 67 a 68).
- 48 Takové procesní požadavky, jako jsou požadavky dotčené v původním řízení, tudíž tím, že jednak vyžadují, aby spotřebitel ve lhůtě dvou týdnů od doručení platebního rozkazu uvedl skutečnosti a předložil důkazy umožňující soudu provést jeho posouzení, a jednak tím, že ho penalizují způsobem, jímž se vypočítávají soudní poplatky, vyvolávají nezanedbatelné riziko, že dotčení spotřebitelé požadovaný odpor nepodají (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, body 69 a 70).

- 49 Vzhledem k výše uvedeným úvahám musí být čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13 vykládán v tom smyslu, že brání řízení, které umožňuje vydat platební rozkaz, nemá-li soud, který rozhoduje o návrhu na vydání platebního rozkazu, pravomoc provést přezkum případné zneužívající povahy ustanovení dotčené smlouvy, když podmínky uplatnění práva podat proti takovému rozkazu odpor neumožňují zajistit dodržování práv, která spotřebiteli přiznává tato směrnice (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 13. září 2018, Profi Credit Polska, C-176/17, EU:C:2018:711, bod 71).
- 50 Co se článku 10 směrnice 2008/48 týče, je třeba připomenout, že tento článek obsahuje výčet informací, které musí být uvedeny v úvěrových smlouvách, aby se spotřebitelé mohli rozhodovat na základě úplné znalosti věci.
- 51 V tomto ohledu Soudní dvůr konstatoval, že to, že vnitrostátní soud zkoumá i bez návrhu, zda byly dodrženy požadavky vyplývající ze směrnice 2008/48, je vhodným prostředkem k dosažení výsledku vytyčeného v čl. 10 této směrnice a přispívá k uskutečnění cílů uvedených v bodě 31 jejího odůvodnění (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. dubna 2016, Radlinger a Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, bod 68, a v obdobném smyslu viz usnesení ze dne 16. listopadu 2010, Pohotovost, C-76/10, EU:C:2010:685, bod 41 a citovaná judikatura). Podle judikatury Soudního dvora je tato povinnost vnitrostátního soudu zkoumat i bez návrhu dodržení požadavků vyplývajících ze směrnice 2008/48 podmíněna tím, že má za tímto účelem k dispozici nezbytné informace o právním a skutkovém stavu (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 21. dubna 2016, Radlinger a Radlingerová, C-377/14, EU:C:2016:283, bod 70, a v obdobném smyslu viz rozsudek ze dne 4. června 2009, Pannon GSM, C-243/08, EU:C:2009:350, bod 32).
- 52 Nemá-li vnitrostátní soud v rámci první fázi řízení k dispozici informace, jež by mu umožnily ujistit se o tom, že byly dodrženy povinnosti týkající se poskytování informací spotřebiteli ve smyslu článku 10 směrnice 2008/48, neboť platební rozkaz byl vydán pouze na základě přezkumu formálních náležitostí výpisu z bankovních záznamů, a vzhledem k tomu, že podmínky uplatnění práva podat proti takovému rozkazu odpor neumožňují z těchto důvodů, jako jsou důvody uvedené v bodech 46 až 48 tohoto usnesení, zajistit dodržování práv, která spotřebiteli přiznává tato směrnice, musí být článek 10 směrnice 2008/48 vykládán v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní úpravě, jako je úprava dotčená ve věci v původním řízení.
- 53 S ohledem na všechny výše uvedené úvahy je třeba na položenou otázku odpovědět tak, že ustanovení čl. 7 odst. 1 směrnice 93/13 a článku 10 směrnice 2008/48 musí být vykládána v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, která umožňuje vydat platební rozkaz na základě výpisu bankovních záznamů, jakožto titulu potvrzujícího existenci vzniklé pohledávky ze smlouvy o spotřebitelském úvěru, pokud soud, který rozhoduje o návrhu na vydání platebního rozkazu, nemá pravomoc provést přezkum případné zneužívající povahy ujednání této smlouvy a nemůže se ujistit o tom, že v posledně uvedené smlouvě byly uvedeny informace stanovené v uvedeném článku 10, a pokud podmínky uplatnění práva podat proti takovému rozkazu odpor neumožňují zajistit dodržování práv, která spotřebiteli přiznávají tyto směrnice.

K nákladům řízení

- 54 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (sedmý senát) rozhodl takto:

Ustanovení čl. 7 odst. 1 směrnice Rady 93/13/EHS ze dne 5. dubna 1993 o zneužívajících ujednáních ve spotřebitelských smlouvách a článku 10 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/48/ES ze dne 23. dubna 2008 o smlouvách o spotřebitelském úvěru a o zrušení směrnice Rady 87/102/EHS musí být vykládána v tom smyslu, že brání takové vnitrostátní právní úpravě, jako je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, která umožňuje vydat platební rozkaz na základě výpisu bankovních záznamů, jakožto titulu potvrzujícího existenci vzniklé pohledávky ze smlouvy o spotřebitelském úvěru, pokud soud, který rozhoduje o návrhu na vydání platebního rozkazu, nemá pravomoc provést přezkum případné zneužívající povahy ujednání této smlouvy a nemůže se ujistit o tom, že v posledně uvedené smlouvě byly uvedeny informace stanovené v uvedeném článku 10, a pokud podmínky uplatnění práva podat proti takovému rozkazu odpor neumožňují zajistit dodržování práv, která spotřebiteli přiznávají tyto směrnice.

Podpisy.